

naam? Omdat èn voor mijzelf èn voor zooveel mijner broeders en zusters die plaats der gebeds-worsteling zoo telkens in 's levens middelpunt stond en staat) — voor mij een kind der liefde geworden, en nooit is het mij anders geweest dan een middel om Gods vriendelijk aangezicht te doen zien aan allen, die troost behoeven. Daarom is mij ook het *Leger des Heils* lief. Het brengt 's Heilands *liefde* zoo kostelijk in praktijk. Veel, wat wij onafgedaan laten liggen, doen *zij*, al betreur ik sterk hun verwaarloozen der instellingen des Heeren — o, ik zou u een treffend voorbeeld kunnen noemen van een man, dien *ik* had opgegeven en die door *hen* gered is. Zoo prediken zij en wij, elk op zijn wijze, de groote liefde van den Heiland voor al onze medemenschen in de ontredde dezer wereld. En zoo, zoo zien wij 't Godsrijk komen."

"En de aarde, met alles wat *zij* heeft en geeft...?"

"Alles is het uwe en gij zijt van Christus. Dat geeft moed om voort te gaan! Want Christus zal de rookende vlaswiek *niet* uitblusschen. Ja, ik stem toe, wat u mij daar van Talma vertelde: het is zóó moeilijk, Christen te zijn. En soms, mij in de mij al meer bekorende eenzaamheid terugtrekkende, schouwt mijn oog wel eens door den tunnel der aardsche bekommernissen naar die plek, waarvan wij zingen: o, daar te zijn, waar nimmer tranen vloeien... Maar zoolang we daar *niet* zijn aangekomen, moeten we gereed zijn, te allen dage gereed, voor de toekomst des Heeren."

"Acht u die sneller naderend dan ooit?"

"De tijd is ons niet bekend. Ik houd niets van die teekeningetjes, vooral uit Amerikaanschen hoek komende, waar de wereldklok op half twaalf of zelfs op vijf minuten vóór twaalf staat! Maar Jezus komt! Hij is komende. En wij hebben Hem te verwachten met brandende lampen. Elk, die Hem liefheeft, is mijn broeder of zuster, ook al werkt of ziet of leert hij een beetje anders dan ik. Verderf het niet, er is een zegen in! Als Christus maar het kernpunt blijft en als de straal, hoe ver ook uitgezonden, maar altijd met dat middelpunt verbonden blijft. En dan is het gebed het cement der eenheid van Christus' Kerk. Ook Hij Zelf ging menigmaal op den berg alleen, om te bidden voor de Zijnen."

"En de verovering der maatschappelijke en staatkundige wereld voor Hem?..."

"Laat ik u dit zeggen — niet als een verdienste, want ik erken er een fout in, — dat ik een onoverwinnelijken afkeer heb van de politiek. Ik heb moeite om volkomen belangeloosheid bij eenig staatkundig of kerkelijk partijhoofd te veronderstellen. Slechts zéér enkelen, zooals Lohman..."

"Zijn er in geslaagd, hun ziel als een buit uit te dragen."

"Ja, zoo zegt u het goed. Maar voor de meesten is de politiek een terrein vol gevaren voor den adel der ziel."

Als de lezer nu zoo goed wil zijn, „op gezag“ te gelooven, dat hij nu nog nauwelijks een vijfde gedeelte vernomen heeft van wat er op dien winterschen lentedag binnen de muren van „Sursum Corda“ besproken is, dan moge hier het punctum staan. Ja, één ding wil ik nog mededeelen: toen ons gesprek ten einde was, heeft Ds. Gunning in een gebed, dat ik niet licht vergeten zal, Gods zegen gevraagd over ons samenspreken, onze persoonlijke belangen, ons werk. En in dat „ons“ zeg ik al mijn dankbaarheid uit, dat ik dezen Christen heb mogen ontmoeten. Veel meer ten zegen zijn, dan

402

hij reeds geweest is, kan Dr. Gunning niet meer, want het was reeds zoo ontzaglijk veel. Daarom bidden wij — en ik weet mij de tolk van duizenden — hem toe, dat hij nu, bij 't vallen van den avond, *zelf* dien rijken zegen moge *ontvangen*, dien hij, die levendig zijne tekortkomingen en de eenzaamheid zijns bestaans gevoelt, zoo vurig zeide te begeeren. „Ach man, jezelf tot gezelschap te hebben, is een zware taak. Zalig wie in *Hem* mag leven!“

Bij het heengaan vroeg ik:

„Dominee, heel uw leven en heel uw levensvisie in één spreuk of tekst?...“

Dan, met al de warmte van zijn groote liefde voor den Heiland:

„Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in der eeuwigheid.“

Er was een schoone dag in mijn leven voorbij.

„BEDROEFD, MAAR ALTIJD BLIJDE“

Daar juicht iets in uw vreugde,
En, zoo ge al eens schreit,
Dan lacht er door uw tranen
Zoo véél gelatenheid...
O lieve, zeg me stille,
Is dat soms verre schijn
Van de eindeloze weelde:
Heél dicht bij Hem te zijn?

ALICE NAHON

Zoo gij moe zijt: moe van krankheid, moe van droefheid of van denken, moe van zoeken of van strijden, is er slechts rust te vinden, zoo gij in Christus u overgeeft aan den Vader, en, gelijk een kind, u neerlegt in Zijn trouwe armen.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Geroost koren

1 Sam. 17 : 17: Neem toch voor uw broeders een efa van dit geroost koren.

ONDER DE DINGEN, DIE DAVID MEE MOET NEMEN voor zijn broeders, bevond zich ook een efa geroost koren.

In den regel at men geroost koren alleen in den oogsttijd. Volle aren van tarwegraan werden dan op een kolenvuur geroosterd en daarna uitgewreven. Om de korrels van het kaf te ontdoen, wreef men ze tusschen de handen, waarna het kaf kon worden weggeblazen.

Zonder verdere toebereiding at men dan zoo de heele korrels. Een efa is ongeveer 36 L. David kreeg dus niet zoo heel weinig mee voor zijn broers.

De Bende, genaamd de Italiaansche

Hand. 10 : 1: En er was een zeker man in Caesarea met name Cornelius, uit de bende, genaamd de Italiaansche.

OORSPRONKELIJK HADDEN DE ROMEINSCHE LEGERS ook werkelijk uit volbloed-Romeinen bestaan.

Bij de uitbreiding van het rijk was daarin allengs verandering gekomen: er waren zooveel soldaten noodig, dat de bevolking van Rome alleen die niet alle verschaffen kon. De volken, met wie bondgenootschappen gesloten waren, leverden toen een aanzienlijk deel der troepenmacht. De soldaten uit Rome zelf werden vereenigd tot aparte cohorten. Op die troepen kon de regeering in ieder geval aan: zij bestonden uit landszonen. In het geheel waren er in den tijd der Handelingen 32 van zulke cohorten; zij lagen in verschillende plaatsen, verspreid over het Romeinsche Rijk. Een er van had als standplaats Caesarea. En bij deze afdeling, „de Italiaansche,“ was Cornelius officier. Als zoodanig stond Cornelius reeds in hooger aanzien dan zijn collega's, die de hulp troepen, uit niet-Romeinen bestaande, aanvoerden.

s.